

ת"פ 4805/08/12 - מדינת ישראל נגד הגר ענקי, בזונש צ'בודה - הסתיים

בית משפט השלום ברחובות

29 יוני 2015

ת"פ 4805-08-12 מדינת ישראל נ' ענקי ואח'

לפני כבוד השופטת אפרת פינק

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. הגר ענקי

3. בזונש צ'בודה - הסתיים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד לאה נהרי

הנאשמת 1 בעצמה

ב"כ הנאשמת 1 עו"ד דגנית משעלי ביטון מהסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין - הנאשמת 1

פתח דבר

1. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשמת מכל העבירות אשר יוחסו לה בכתב האישום.
2. זאת היא תמצית הכרעת הדין: עניינו של תיק זה בבילוי לילי של שלוש בחורות צעירות אשר הסתיים במעצר אליים של שתיים מהן. שלוש הבחורות חזרו מבילוי במונית, אשר נעצרה על ידי ניידת של משטרת התנועה בשל חשד לביצוע עבירת תנועה. למקום הגיעה ניידת נוספת ובה השוטר אייל נג'תי. התפתח ויכוח בין הנאשמת והשוטר נג'תי. הנאשמת ביקשה את פרטיו של השוטר נג'תי ובתגובה הוא החליט לעצרה ללא כל טעם של ממש וללא עילה למעצר. הנאשמת התנגדה למעצר וכתוצאה מכך, השוטר נג'תי דחף אותה לתוך ניידת משטרה, תוך שהוא תופס בידיה וברגליה ורוכן עליה, כאשר היא שוכבת בתוך הניידת וחולצתה נשמטת. בסופו של דבר, הצליח השוטר נג'תי לעצור את הנאשמת והוביל אותה, לאחר פגיעה בכבודה והשפלתה לתחנת המשטרה. לא כך מצופה משוטר להתנהג במהלך אירוע של מה בכך. המחלקה לחקירות שוטרים החליטה שלא לערוך חקירה, למרות שהנאשמת הגישה תלונה הנתמכת על ידי נהג המונית, תמונות ותעודה רפואית.

3. הטעמים לזיכוי הם שלושה: לא הוכח במישור הראייתי כי הנאשמת בצעה את העבירות המיוחסות לה, וזאת משום שלא ניתן ליתן אמון בגרסאות הסותרות של השוטרים; ביחס לחלק מהעבירות לא מתגלה עבירה, גם אם ניתן היה לאמץ את גרסת השוטרים; גם טעמים של הגנה מן הצדק מצדיקים את הזיכוי.

מבוא

4. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה מספר עבירות נגד שוטרים, כדלקמן: תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

5. כתב האישום הוגש נגד הנאשמת יחד עם נאשמת נוספת, בזונש צ'בודה, אשר הודתה בעבירה של תקיפת שוטר, והורשעה לפי הודאתה.

6. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 30.7.11, בשעה 03:45 לערך, נסעו הנאשמות במונית מנס ציונה לרחובות. נהג המונית נעצר על ידי ניידת של משטרת התנועה לאחר שנראה מבצע עבירת תנועה סמוך לתחנת הרכבת. בנסיבות אלו, בעת שהשוטר אלירן בקלו החל ברישום דו"ח תנועה לנהג, הפריעה לו הנאשמת והעליבה אותו בכך שצעקה לעבר נהג המונית: "אל תדבר איתו, מי הוא בכלל, הם סתם אפסים".

בנסיבות אלו ניגש השוטר אייל נג'תי לנאשמת וביקש ממנה להירגע, לחדול מלצעוק ולאפשר לשוטרים להשלים מלאכת עריכת הדו"ח. בתגובה העליבה הנאשמת את השוטר נג'תי בכך שצעקה לעברו: "מי אתה בכלל שתגיד לי לסגור, יא מסכן שוטר גמדי". לאחר שהשוטר נג'תי ביקש ממנה להזדהות באמצעות תעודת זהות, הוסיפה הנאשמת להפריע לו והעליבה אותו בכך שאמרה לו שהיא לא מביאה לו תעודת זהות, כי אינו שוטר אלא סתם ילד ואסור לו לבקש זאת ממנה או לדבר עמה. בהמשך לכך איימה הנאשמת על השוטר נג'תי בכך שאמרה לו: "מה אתה מתעסק איתי, אם היית יודע מי זה אבא שלי לא היית מדבר איתי ובכלל לא פונה אליי מפחד לדבר איתי, אבא שלי מנהל תחנת לוד, תביאו לפה את אבא שלי ואז תתחילו לדבר תאילנדית". לאחר שהשוטר נג'תי נוכח כי הנאשמת שרויה בגילופין וביקש לעזוב את המקום, נעמדה הנאשמת והעליבה אותו בכך שאמרה לו: "יא אפס, גמד, אתה לא שווה כלום". הנאשמת העליבה גם את המתנדב אלירן בקלו בכך שאמרה לו: "יא שוטר מעפן".

בנסיבות אלו, הודיע השוטר נג'תי לנאשמת כי היא מעוכבת בשל סירובה להזדהות, העלבת שוטר והכשלת שוטר בשעת מילוי תפקידו. בתגובה אמרה הנאשמת לשוטר נג'תי, כי איננה באה איתו ולפיכך הודיע לה השוטר נג'תי כי היא עצורה, וכי אם תסרב להיכנס לניידת, יאלץ להשתמש נגדה בכוח. הנאשמת הוסיפה והכשילה את השוטר בכך שלא אפשרה לו לאזקקה, צעקה, השתוללה ואף נסתה לנשוק אותו. כמו כן תפסה הנאשמת את אגודלו של השוטר נג'תי, עקמה אותו ושרטה אותו באמצעות צפורניה.

לאחר שהשוטר נג'תי הצליח להשתלט על הנאשמת באמצעות שוטר נוסף, תקפה צ'בודה את השוטר נג'תי, דחפה אותו וצעקה לעברו כי יניח לנאשמת. לאחר שביקש השוטר נג'תי מצ'בודה כי לא תפריע, הסירה נעל עקב וזרקה אותה לעברו. לאחר מכן הניפה אגרופה לכיוון פניו, ומשום שהסיט פניו לצד, פגעה בחזהו.

בתחנת המשטרה הוסיפה הנאשמת להפריע לשוטרים בכך שצעקה והשתוללה. כאשר השוטרת שני זכריה בקשה ממנה לחדול לצעוק ולהירגע אמרה לה הנאשמת: "מי את בכלל, עופי מפה, אני בגילך".

7. הנאשמת כפרה בעבירות המיוחסות לה.

רקע עובדתי

8. ביום 30.7.11 היו הנאשמת, חברתה צ'בודה ונוסעת נוספת שהצטרפה אליהן, בדרכן חזרה הביתה מבילוי לילי בנסיעה במונית של דוד משה, שאליה נכנסו זמן קצר לפני כן. במהלך הנסיעה, עצרה את המונית ניידת של משטרת התנועה, ובה המתנדבים אלירן בקלו וירון ביטון, וזאת לאחר שהתעורר חשדם כי נהג המונית ביצע עבירת תנועה. המתנדבים תשאלו את נהג המונית. התפתח גם דין ודברים בין אחד המתנדבים והנוסעות.

9. בסמוך לאחר מכן הגיעה למקום ניידת משטרה נוספת, ובה היו השוטרים אייל נג'תי והשוטרת עינב חמו, שהיתה חניכה באותה העת בקורס משטרת במסגרת שירות חובה. החל דין ודברים בין השוטרים נג'תי לנאשמת. דין ודברים זה התפתח למעצרה של הנאשמת. במהלך מעצרה של הנאשמת הגיעו למקום ניידות משטרה נוספות, ובהן השוטרת שני זכריה.

10. מה אירע במהלך הדין ודברים בין השוטרים ובין הנאשמת? מה הוביל למעצרה של הנאשמת? ומה אירע במהלך מעצרה ולאחר שהובלה לתחנת המשטרה, כך שהאירוע התפתח לכדי אלימות של ממש? כל אלו שנויים במחלוקת בין הצדדים.

גדר המחלוקת

11. בא כוח התביעה מיקד טענותיו במישור העובדתי.

12. לטענת בא כוח התביעה, יש להעדיף את עדויות עדי התביעה, שהם עדים ניטרליים. עדי התביעה היו, לטענת בא כוח התביעה, מהימנים ועקביים ועדויותיהם שלובות זו בזו ומחזקות אחת את רעותה. מגרסאותיהם עולה, כי הנאשמת שהיתה שתויה, התנהגה בפראות, העליבה באופן בוטה את השוטרים, איימה עליהם, והפריעה להם במילוי תפקידם. הנאשמת גם התנגדה לעיכוב ולמעצר ומגרסת השוטרים לא עולה כי מי מהם פגע בה במהלך המעצר.

13. עוד טען בא כוח התביעה, כי גרסת הנאשמת היא "גרסת בדים", "מתחכמת" שבאמצעותה היא מנסה להכשיר את התנהגותה. הנאשמת שקרה לשוטרים במהלך הערב, אישרה כי היתה שיכורה, כי התנגדה לשוטרים והעליבה אותם. עדת ההגנה צ'בודה, מסרה פרטים הסותרים את גרסתה של הנאשמת. גם גרסת עד ההגנה, דוד משה, סותרת את גרסתה של הנאשמת.

14. לעומת זאת, באת כוח הנאשמת העלתה טענות הן במישור העובדתי והן במישור המשפטי.

15. באת כוח הנאשמת טענה, כי יש להעדיף את גרסת הנאשמת שהיא גרסה עקבית, סדורה ומהימנה וניכר ממנה כי הנאשמת חוותה טראומה בשל התנהגותו של השוטרים נג'תי שהובילה גם לפגיעה בצניעותה. הנאשמת לא הסתירה פרטים שהיו עלולים לפגוע בה. הנאשמת לא היתה שיכורה ואין כל בסיס ראייתי לטענה זו. לגרסתה של הנאשמת נמצא תימוכין בעדותה של צ'בודה. גם גרסתו של נהג המונית, דוד משה, מתיישבת עם "ליבת" גרסתה של הנאשמת.

16. לטענת באת כוח הנאשמת, גרסאות עדי תביעה סותרות זו את זו, במיוחד לגבי מועד העיכוב והמעצר ומועד

דרישת תעודת הזהות. מכאן, שלא ניתן לקבוע ממצאים לפי עדויותיהם של עדי התביעה.

17. עוד טענה באת כוח הנאשמת, כי גם אם תאומץ גרסת התביעה, אין אמירותיה של הנאשמת מהוות עבירה של העלבת עובד ציבור או עבירה של איזמים ולא היה בהתנהגותה כדי להפריע לשוטרים בשעת מילוי תפקידם.

18. עוד הוסיפה וטענה, כי נפלו בתיק מספר מחדלי חקירה: השוטר החוקר לא ציין את החבלות שהיו על גופה של המתלוננת; לא נחקרו עדי ראייה אזרחים אשר התקבלו במקום האירוע; לא אותרה הנוסעת השלישית שהייתה במונית והיא עדה לאירועים.

19. לבסוף טענה באת כוח הנאשמת, כי יש לבטל את כתב האישום ולזכות את הנאשמת גם בשל טענה להגנה מן הצדק. לטענתה, נפל פגם של ממש בהתנהלות המחלקה לחקירות שוטרים, אשר החליטה שלא לחקור את התלונה שהגישה הנאשמת, למרות שנמצא לה תימוכין בעדותו של נהג המונית, בתמונות ובמסמכים רפואיים שהוצגו. בנסיבות אלו, סגירת התיק ללא חקירה, כמוה כסגירת תיק בהיעדר אשמה, והיא מנוגדת להנחיית פרקליט המדינה. משלא ניתן משקל הדדי לתלונת השוטרים ולתלונתה של הנאשמת, מתעוררת תחושה קשה של חוסר צדק המצדיקה, גם היא, לזכות את הנאשמת.

דין והכרעה

מתווה הדין

20. שתי גרסאות סותרות עומדות זו מול זו.

לפי גרסת התביעה, בעקבות חשד כי נהג מונית ביצע עבירת תנועה, שוטרים עצרו את המונית. נוסעת במונית החלה להשתולל ללא כל סיבה, להפריע לשוטרים, לקללם ולאיים עליהם, סירבה להזדהות ובלתי ברירה נאלצו השוטרים לעצרה. הנוסעת לא חדלה והמשיכה להשתולל ולהפריע לשוטרים גם בתחנת המשטרה.

לפי גרסת ההגנה, שוטרים עצרו מונית בה נסעו שלוש בחורות צעירות. נוסעת במונית ביקשה לזרז את ההליכים על מנת שלא לעכבה, ובתגובה שוטר העליב אותה. הנוסעת ביקשה את פרטיו של השוטר, והלה בתגובה, החליט לעצרה ללא כל סיבה, התנהג כלפיה בגסות ובאלימות, תוך פגיעה בצניעותה, וניסיונותיה של הנאשמת להתנגד, לא עלו יפה. גם בתחנת המשטרה המשיכה ההתנהגות המבזה של השוטרים כלפי הנאשמת.

21. הגרסאות הן תמונת מראה זו של זו. בגרסת התביעה, הנאשמת היא התוקפת ואילו השוטרים הם הקרבן. לעומת זאת, בגרסת ההגנה, השוטרים הם התוקפים ואילו הנאשמת היא הקרבן.

22. ההכרעה בין הגרסאות היא הכרעה בדבר מהימנות העדים. מטעם התביעה, העידו ארבעה שוטרים שהיו נוכחים בזירה, בשלבים שונים של האירוע, וחוקר. מטעם ההגנה, העידה הנאשמת, צ'בודה ונהג המונית. כל אחד מהעדים מסר את גרסתו לאירוע, וקיימים פערים לא מעטים בין הגרסאות השונות. יתר על כן, במהלך שמיעת הראיות התברר כי לאירוע היו מספר עדים נוספים, שכלל לא זומנו לחקירה ולא אותרו במועד מאוחר יותר. קיימות גם ראיות אובייקטיביות של צילומים ותעודות רפואיות. מכאן, כי ההכרעה בדבר מהימנות העדים דורשת ניתוח של בחינת העקביות שבדברי העדים, הסתירות בין הגרסאות של העדים השונים, עוצמתן והשלכתן, בחינת ההיגיון שבגרסאות, ואותות האמת.

23. פתחתי בדברים אלו ולא בכדי. ההחלטה בדבר הגרסה העדיפה היא החלטה מורכבת, ועליה לקחת בחשבון מכלול של גרסאות שמסרו עדים רבים לאירוע. בנסיבות אלו מתעוררות תמיהות לא פשוטות ביחס להחלטתה של המחלקה לחקירות שוטרים שלא לחקור כלל את תלונת הנאשמת בדבר אלימות של שוטרים כלפיה. כיצד הגיעה המחלקה לחקירות שוטרים להחלטה ללא כל חקירה? מה עמד בבסיס החלטתה, כאשר היו בפניה תלונה, עדות נוספת, תמונות ומסמכים רפואיים? החלטה זו של המחלקה לחקירות שוטרים מעוררת תחושה קשה של הפליה ואי צדק, בפרט לאור הממצאים העובדתיים שאליהם הגעתי בתיק זה.

24. אפתח תחילה בתיאור גרסאות העדים, הערכת מהימנותם וקביעת ממצאים. לאחר מכן, אדון בשאלה אם לפי התשתית הראייתית, הוכחו העבירות המיוחסות לנאשמת. לבסוף, אדון במשמעות שיש לייחס להחלטה של המחלקה לחקירות שוטרים שלא לחקור כלל את תלונתה של הנאשמת ובהשלכות שיש להחלטה זו על הכרעת הדין.

גרסאות העדים, הערכת מהימנותם וקביעת ממצאים

25. אפתח בתיאור גרסאות השוטרים ובהערכת מהימנותן.

26. אלירן בקלו וירון ביטון היו מתנדבים בעת הרלוונטית לכתב האישום במשטרת התנועה והם שעצרו את המונית בצד הדרך לאחר שהתעורר חשדם, כי נהג המונית ביצע עבירת תנועה. בקלו וביטון היו השוטרים הראשונים שבאו בדברים עם נהג המונית והנוסעות במונית.

27. בעדותו מסר המתנדב בקלו, כי אינו זוכר את האירוע אולם מדו"ח הפעולה שלו עולה, כי בזמן שתשאלו את נהג המונית, אחת הנוסעות, שצבע עורה לבן, התערבה ואמרה לנהג שלא ידבר עם השוטרים, כי "הם סתם אפסים". המתנדב בקלו הודה, כי לא רשם בדו"ח הפעולה את צבע עורן של הנוסעות, אולם טען כי הוא זוכר פרט זה. בשלב כלשהו, הגיע למקום השוטר נג'תי וביקש מאותה נוסעת להפסיק להפריע. לאחר מכן הודיע לה שהיא מעוכבת. הנוסעת אמרה גם לשוטר נג'תי "מי אתה בכלל, סתם אפס" ובשלב זה השוטר נג'תי הודיע לה כי היא עצורה וניסה לאזקקה. בתגובה, החלה הנוסעת לקלל, לדחוף ולצעוק. הנוסעת אף נסתה לנשוך את השוטר נג'תי ואותו, אולם לא הצליחה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 28 - 31). עוד ציין, כי אם היו התרחשויות חריגות נוספות היה רושם אותן וכי אינו זוכר פרטים נוספים מעבר למה שרשם בדו"ח (**שם**, בעמ' 32).

28. המתנדב ביטון מסר בדו"ח הפעולה שרשם ובעדותו, כי עצרו מונית שבה ישבו שלוש בנות. בדו"ח הפעולה ובעדותו מסר תחילה, כי אחת מהן היתה בלונדינית. אולם, בהמשך עדותו טען, כי אינו זוכר אם היו שתי בחורות בלונדיניות או רק אחת. לדבריו, הבנות מסרו כי נהג המונית לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, ובשלב כלשהו הגיע למקום השוטר נג'תי. אחת הבנות יצאה מהמונית ואמרה לנהג המונית, שלא ידבר עם השוטרים, כי "הם אפסים". לאחר מכן חזרה לרכב. בשלב זה כבר עמדו לשחרר את נהג המונית לדרכו, והשוטר נג'תי והשוטרת הנוספת היו בתוך הניידת שלהם. "הבלונדינית" יצאה מהרכב והלכה לכיוון הניידת ובקשה בצעקות את פרטיו של השוטר נג'תי. השוטר נג'תי ביקש ממנה להירגע כדי שהאירוע "לא ייגרר למקומות שהיא לא רוצה", אולם היא המשיכה לדרוש את פרטיו. ביטון מסר, כי אינו יודע מדוע נמנע השוטר נג'תי למסור את פרטיו. בתגובה לכך, ביקש ממנה השוטר נג'תי להזדהות והודיע לה כי היא מעוכבת לצורך זיהוי. הנאשמת התנגדה לעיכוב ולא רצתה להיכנס לניידת ומטעם זה נאלץ השוטר נג'תי להפעיל כוח ולעצרה. בדו"ח הפעולה תיאר המתנדב ביטון את הכוח כ"כח פיזי מרובה" ואילו בעדותו מסר שמדובר היה בכוח סביר שכלל תפיסה של נג'תי בידה של הנאשמת, נגיעה בכתפה ודחיפתה לתוך הרכב. תוך כדי השימוש בכוח על ידי השוטר נג'תי, הנאשמת התפרעה וסירבה להיכנס לניידת. באותו זמן ניגשה השוטרת שהיתה במקום לצד השני של הרכב ומשכה את הנאשמת לתוך הרכב (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 54 - 61; נ/2).

עוד הוסיף המתנדב ביטון, שכאשר השוטר נג'תי ניסה להכניס את הנאשמת לרכב, הגיעה חברתה ונסתה למשוך את

נג'תי מאחור. בעקבות זאת, דחף אותה נג'תי והיא ככל הנראה מעדה ונפלה לרצפה. ביטון מסר כי אינו זוכר את התיאור שמסר נג'תי, שלפיו צ'בודה זרקה עליו נעליים ובתגובה הפיל אותה לרצפה, והניח עליה ברך כדי להפעיל לחץ (פרוטוקול הדין, בעמ' 62).

29. למקום הגיעו, כאמור, השוטר נג'תי עם השוטרת המתלמדת, עינב חמו.

30. השוטר נג'תי מסר בדו"ח הפעולה ובעדותו, כי לאחר שעצר בסמוך לניידת התנועה, נוסעת שישבה מאחור הפריעה בכך שצעקה "מה אתה מקשיב להם בכלל, מי הם...". בשלב זה, ירד מהניידת, הלך לכיוון המונית וביקש מהנוסעת שלא תפריע ולא תתערב. הבחורה פתחה את הדלת והוא ביקש ממנה לסגור ולא לצאת. בתגובה הבחורה צעקה "מי אתה בכלל שתגיד לי לסגור, יא מסכן, שוטר גמד". בשלב זה ביקש ממנה להזדהות אולם היא סירבה ואמרה שאם היה יודע מי זה אבא שלה לא היה מדבר אליה. בשלב זה הסביר לה שאם לא תזדהה יאלץ לעכבה ואם תסרב לעיכוב יעצור אותה. באותו זמן, הבחורה ישבה במונית ונראתה שיכורה. לפיכך החליט שלא להתייחס אליה וחזר לרכבו. האירוע היה לפני סיום והמתנדבים סיימו עם נהג המונית, ואז הבחורה יצאה מהמונית ואמרה שוב "יא שוטר אפס". בתגובה אמר לה "שכנראה החמצון עלה לך למוח". הבחורה פנתה למתנדב וביקשה את פרטיו של נג'תי, ואז הודיע לה שהיא מעוכבת בשל הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור. לטענתו, עיכב את הנאשמת משום ש"זה הגיע לקצה הגבול באותו הרגע". כאשר הנאשמת סירבה לעלות לניידת, הודיע לה שהיא עצורה ושיאלץ להשתמש בכוח נגדה. עד לאותו רגע, הנאשמת לא נגעה בו. ברגע שהודיע לה שהיא עצורה, תפס את ידה ומשך אותה לכיוון הניידת. לטענתו, הצליח להכניס חצי גוף של הנאשמת ורגליה היו עדיין בחוץ, תוך שהיא מתנגדת. הנאשמת צעקה "אתה מכאיב לי" ולפיכך הפסיק את השימוש בכוח. אולם, הנאשמת המשיכה להשתולל ובעטה בו. בשלב זה לחץ עם ברכו על רגליה והיא נסתה לנשון אותו. שוטרים הגיעו מהצד השני לסייע לו למשוך את הנאשמת לתוך הניידת. כתוצאה מהאירוע התעקמה לו האגודל והוא נשרט בידו. בדו"ח ציין השוטר נג'תי כי הנאשמת צעקה שהוא מפשיט אותה ובעדותו הודה כי ייתכן שחולצתה של הנאשמת היתה רופפת ואולי נפלה, אולם טען, כי אם הדבר אירע, היה זה כתוצאה מהשתוללות הנאשמת. עוד מסר, שכאשר ניסה להכניס את הנאשמת לתוך הניידת, צ'בודה דחפה אותו מאחור וצעקה "תעזוב אותה". לאחר מכן גם נסתה לתת לו מכה עם נעליה ונתנה לו אגרוף, וכן נסתה לנשון אותו. בתגובה דחף אותה לרצפה והחזיק אותה באמצעות ברכו על מנת שלא תזוז (פרוטוקול הדין, בעמ' 6 - 14; ת/2).

עוד מסר השוטר נג'תי שכאשר הגיעו לתחנת המשטרה, הנאשמת סירבה לצאת והוא הזהיר אותה שיהיה עליו לעשות שוב שימוש בכוח. לאור סירובה של הנאשמת לצאת מהניידת, תפס לה באזיקים ומשך אותה לחדר הסיור (פרוטוקול הדין, בעמ' 9). לטענתו, כאשר אדם מתנגד לבוא עם שוטר, ניתן למשכו באמצעות האזיקים, וייתכן שהיה בכך כדי להשאיר סימן על ידה של הנאשמת (שם, בעמ' 19 - 20).

31. לפי דו"ח הפעולה ועדותה של השוטרת חמו, הניידת שבה היתה עם השוטר נג'תי עצרה אחרי הניידת של משטרה התנועה, והיא ישבה בניידת כל הזמן, משום שהיתה חניכה בקורס. לטענתה, יצאה מהמונית בחורה בלונדינית, עם חולצת פסים לבנה וחצאית כחולה ואמרה, כי נהג המונית לא ביצע עבירת תנועה. בהמשך עדותה מסרה, כי זכור לה שהיו שתי בנות במונית. הבחורה נגשה לחלון של השוטר נג'תי וביקשה ממנו את פרטיו והוא מסר לה את פרטיו וביקש ממנה לא להתערב ושתחזור לרכב. הבחורה סירבה, התחילה להשתולל, אמרה לשוטר נג'תי "יא אפס" וסירבה להזדהות. תחילה אמרה, כי לאחר מכן נתנה הבחורה לשוטר נג'תי מרפק סיבובי לפניו ובעקבות זאת עיכב אותה. לאחר מכן מסרה, כי העיכוב היה משום שקיללה את השוטר נג'תי ולא הזדהתה, ואילו המרפק היה לאחר מכן וקודם למעצרה. גם היא עצמה ביקשה מהבחורה להזדהות, אולם היא סירבה ואמרה "אתם לא מכירים את אבא שלי". לאחר שסירבה להזדהות, סירבה לעיכוב וסירבה להיכנס לרכב, נאלץ השוטר נג'תי לעצור אותה אולם היא השתוללה. לפיכך, יצאה מהניידת ובאה לעזור לשוטר נג'תי. במהלך המעצר, הבחורה הבלונדינית נשכה את נג'תי והבחורה האתיופית נסה למנוע את המעצר. גם בתחנת המשטרה המשיכה הבחורה הבלונדינית להשתולל. עוד הוסיפה, כי היתה בתקופת חניכה

וייתכן כי לא רשמה את כל האירועים (שם, בעמ' 43 - 53).

32. השוטרת שני זכריה הגיעה, כאמור, לאירוע בחלקו האחרון. בדו"ח הפעולה ובעדותה מסרה, כי דווח בקשר על אירוע של סירוב לעיכוב ובעקבות זאת הגיעה למקום. השוטר נג'תי הנחה אותה לעצור בחורה ממוצא אתיופי - היא צ'בודה - בגין תקיפת שוטרים. באותו זמן, בחורה עם שיער בלונדיני, שהיתה לבושה חשוף ובאופן פרובוקטיבי, השתוללה בשטח וסירבה להיכנס לניידת. הבחורה צעקה שאביה מפקד תחנת לוד וכשאביה יגיע "כולם יתחילו לדבר תאילנדית". גם בתחנת המשטרה, המשיכה הבחורה הבלונדינית להשתולל ולצעוק וסירבה להזדהות. כן טענה שהיא קטינה ובה בעת אמרה לשוטרת זכריה כי היא בגילה ושלא תתקרב אליה. לטענתה, איש לא נגע בבחורה הבלונדינית. כאשר נשאלה, בחקירתה הנגדית, כיצד ייתכן שהיא ראתה את התנהגותה של הבחורה הבלונדינית בשטח, כאשר לפי הדו"ח של נג'תי מעצר הבחורה האתיופית היה האירוע האחרון בשטח, מסרה כי אינה זוכרת (פרוטוקול הדיון, בעמ' 37 - 43; ת/4; ת/6).

33. מצאתי, כי נמצאו סתירות בין רבים מהפרטים שמסרו השוטרים ביחס לנושאים המרכזיים הנדרשים להכרעה בתיק. גם מצאתי חוסר היגיון בחלקים גדולים של הגרסאות. אמנה מקצת מהקשיים שבגרסאות השוטרים:

הפרעה למתנדב - לא נמסרה גרסה אחידה של השוטרים בשאלה אם היתה הפרעה לאחד המתנדבים, טרם הגעתו של השוטר נג'תי, ואם כן, מי היתה הנוסעת שהפריעה למתנדב. המתנדב בקלו תיאר כי היתה הפרעה על ידי אחת הנוסעות, אולם לא ציין מי זו היתה. המתנדב ביטון, טען כי היו במקום שלוש נוסעות, אחת או שתיים בלונדיניות, ולא ציין הפרעה כלשהי טרם הגעתו של השוטר נג'תי. למעשה, הטענה כי היתה זו הנאשמת שהפריעה לשוטרים לא הוכחה.

מה אירע בסמוך לפני העיכוב והמעצר - לא נמסרה גרסה אחידה בדבר האירועים הסמוכים להחלטה לעכב ולעצור את הנאשמת. השוטר נג'תי טען, כי ביקש מהנאשמת להזדהות פעמיים וכן הודיע לה פעמיים על עיכובה, פעם בהיותה במונית ופעם לאחר שניגשה אליו וביקשה את פרטיו. עם זאת, השוטר נג'תי טען כי בשלב הראשון החליט להניח לה. טענה זו אינה סבירה בעיניי. אם אכן נכון היה כי ביקש את פרטיה והודיע לה על עיכוב בשלב ראשון, סביר היה כי לא היה טוען שהאירוע עמד להסתיים. השוטר ביטון טען, לעומת זאת, כי השוטר נג'תי ביקש מהנאשמת תעודת זהות רק לאחר שהנאשמת ביקשה ממנו את פרטיו של השוטר נג'תי. לעומתם, טענה השוטרת חמו, כי הן היא והן השוטר נג'תי בקשו מהנאשמת להזדהות, קודם למעצרה, והיא סירבה, וזאת בעוד שהשוטר נג'תי מסר לנאשמת את פרטיו, לבקשתה. בנקודה זו קיימת סתירה חזיתית בין גרסתה לגרסת השוטרים האחרים. יתר על כן, לא נהיר כיצד השוטרת חמו, שטענה כי היתה כל מהלך האירוע בניידת, בקשה מהנאשמת להזדהות. השוטרים ביטון, נג'תי וחמו הודו, כי מיד לאחר שהנאשמת ביקשה את פרטיו של נג'תי החליט הלה לעכבה ולעצרה. השוטר בקלו, לעומת זאת, טען כי קודם לעיכוב ולמעצר הנאשמת אמרה כי השוטרים "סתם אפסים" ולא תיאר פנייה כלשהי של הנאשמת או של נג'תי בבקשת הזדהות.

סיבת העיכוב והמעצר - כל אחד מהשוטרים מסר גרסה שונה בדבר סיבת העיכוב והמעצר. המתנדב בקלו מסר, כי הנאשמת עוכבה משום שהפריעה ואמרה לנהג שלא ידבר עם השוטרים וכי "הם אפסים", ואילו נעצרה משום שאמרה לשוטר נג'תי "מי אתה בכלל אתה סתם אפס". לעומת זאת, השוטר ביטון מסר, כי סיבת העיכוב היתה לצורך זיהוי בתחנת המשטרה ואילו המעצר היה משום שהנאשמת התנגדה ולא רצתה להיכנס לניידת. השוטר נג'תי מסר שתי גרסאות חלופיות. תחילה אמר, כי הודיע לנאשמת שיעכב אותה אם לא תזדהה, אולם לאחר מכן מסר שבאותו שלב הניח לה ובסופו של דבר עיכב את הנאשמת משום שהפריעה לשוטר במילוי תפקידו והעליבה שוטרים. השוטר נג'תי אינו מספק הסבר סביר כלשהו להחלטה להניח לנאשמת בשלב הראשוני ולעכבה בשני. השוטר נג'תי הודה, כי החליט לעכב את הנאשמת רק לאחר שאמר לנאשמת "שעלה לה החמצון לראש" והיא בקשה את פרטיו. מכאן מסקנתי, כי ההחלטה לעצור את הנאשמת היתה משום שבקשה את פרטיו של נג'תי. יתר על כן, השוטר נג'תי עצמו הודה, כי הוא זה

שהפעיל כוח תחילה על הנאשמת על מנת להעלותה לניידת, בעוד שעד לאותו הרגע, הנאשמת לא נגעה בו. לעומת זאת, השוטרת חמו מסרה תחילה, כי השוטר נג'תי עיכב את הנאשמת משום שנתנה לו מרפק, אולם לאחר שעומתה עם גרסתו של השוטר נג'תי, מסרה כי העיכוב היה משום שקיללה את השוטר נג'תי ולא הזדהתה. השוטרת זכריה, שהגיעה לאירוע בשלב מאוחר, מסרה כי הנאשמת נעצרה משום שהשתוללה, אלא שטענה זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסאות השוטרים האחרים, כפי שפורטו.

האלימות במהלך המעצר - גם לא נמסר תיאור אחיד בדבר השימוש באלימות, הן על ידי השוטר נג'תי והן על ידי הנאשמת. המתנדב בקלו לא תיאר כל שימוש בכוח במהלך המעצר מצדם של השוטרים, אולם טען, כי במהלך הנסיון לעצור את הנאשמת, היא דחפה, צעקה ונסתה לנשוק אותו ואת השוטר נג'תי. לעומת זאת, המתנדב ביטון תיאר שימוש ב"כוח מרובה" בדו"ח או "כוח סביר" בעדות, שלטענתו כלל תפיסה של נג'תי בידה של הנאשמת, נגיעה בכתפה ודחיפתה לתוך הרכב. עוד מסר, כי תוך כדי השימוש בכוח על ידי השוטר נג'תי, הנאשמת התפרעה, וסירבה להיכנס לניידת. באותו זמן ניגשה השוטרת שהיתה במקום לצד השני של הרכב ומשכה את הנאשמת לתוך הרכב. ביטון גם מסר, שכאשר צ'בודה נסתה למשוך את נג'תי, הוא דחף אותה והיא כנראה מעדה ונפלה רצפה. השוטר נג'תי מסר גרסה שונה. השוטר נג'תי הודה, כי השתמש באלימות של ממש, תחילה נגד הנאשמת ולאחר מכן נגד צ'בודה, אלא שלטענתו מדובר היה בכוח סביר. השוטר נג'תי הודה, כי דחף את הנאשמת לתוך הניידת, תוך כדי שהיא מתנגדת, כי היא צעקה שהוא מכאיב לה ומפשיט אותה וכי בשל המשך התנגדותה, נאלץ ללחוץ עם ברכו על רגליה. השוטר נג'תי גם תיאר כי נאלץ לדחוף את צ'בודה, שזרקה עליו נעל ונתנה לו אגרוף, וללחוץ גם עליה באמצעות ברכו כדי שלא תתנגד. השוטרת זכריה מסרה באופן פוזיטיבי, כי איש לא נגע בנאשמת. סתירה נוספת עניינה בשאלה אם הנאשמת נשכה את השוטר נג'תי. בעוד שנג'תי ובקלו מסרו, כי הנאשמת נסתה לנשוק את נג'תי, השוטרת חמו טענה, כי היא נשכה אותו ממש.

השימוש בכוח ביציאה מהניידת - ולבסוף, גם אין גרסה אחת בדבר האירוע ביציאה מהניידת. השוטר נג'תי תיאר כי נאלץ להוציא את הנאשמת בכוח מהניידת משום שסירבה לצאת ממנה. לעומת זאת, השוטרת זכריה, אשר הגיעה למקום בסמוך לאותה העת, לא תיארה כל אירוע כזה.

34. עוד יש לציין, כי בעוד שרוב השוטרים מסרו גרסאות מפורטות בעדויות הראשיות, לשאלות רבות בחקירה נגדית, ובפרט שאלות המעמדות אותם עם קשיים בגרסאות, ענו שאינם זוכרים.

35. לאחר הבחינה המפורטת של גרסאות השוטרים, שקלתי שמא הסתירות נובעות מנקודות מבט שונות על האירוע. עם זאת, לא מצאתי כי אלו הם פני הדברים. השוטרים עצמם, בחלקים גדולים מתוך גרסאותיהם, מסרו פרטים הסותרים חזיתית זה את זה. יתר על כן, רבים מהפרטים נעדרים הגיון בסיסי. לא מדובר, אפוא, בתיאורים הכוללים נקודת מבט שונה על אירוע או בשוטרים שהיו בשלבים שונים של אירוע. מכאן, שלאור הסתירות הרבות בין גרסאות השוטרים והיעדר ההגיון בחלקים גדולים של הגרסאות, קיים קושי מובנה לתת אמון בגרסה כלשהי במלואה, ולמעשה אין תיאור אחד של האירועים שמסרו השוטרים, שאותו ניתן לאמץ. לכך יש לצרף, כי למעשה השוטרים הם עדים בעלי אינטרס באירוע - ולא עדים אובייקטיביים - שבו מיוחסת לשוטר נג'תי שימוש באלימות.

36. עתה, לגרסאותיהם של עדי ההגנה ולהערכת מהימנותם.

37. הנאשמת מסרה בהודעתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט, כי ביום 30.7.11 חזרה מבילוי במועדון ועלתה על מונית יחד עם צ'בודה ומכרה נוספת בשם ענת. ניידת משטרה עצרה את המונית והנהג התחיל להתווכח עם השוטרים. הנוסעות השתתפו בדיון ומסרו כי הנהג לא ביצע עבירה. לאחר מספר דקות נהג המונית יצא לכיוון השוטר והתעכב. לאחר שחזר, הגיעה ניידת נוספת והשוטר נג'תי ניגש לכיוון המונית. הנאשמת שאלה אותו אם יתעכב עוד הרבה זמן והוא ביקש כי תסגור את הדלת ואמר שזה לא עניינה. הנאשמת חזרה על שאלתה והשוטר נג'תי אמר "סעי

סעי' החמצן של הבלונד עלה לך למוח". השוטר נג'תי חזר לניידת והנאשמת פנתה למתנדב וביקשה את פרטיו של השוטר נג'תי.

בשלב זה הגיע השוטר נג'תי לכיוונה ואמר שהוא עוצר אותה ומיד שם עליה אזיק. בשום שלב לא מסר כי הוא מעכב אותה. הנאשמת ביקשה לדעת מדוע הוא עוצר אותה, והשוטר נג'תי סירב לענות. בשלב זה דחף לה אגרופ לתוך האמה. הנאשמת הודתה כי לא נתנה לשוטר נג'תי לשים את האזיק השני ושאלה כל הזמן מדוע הוא עוצר אותה. השוטר נג'תי גרר אותה לניידת והיא התנגדה "בכל תוקף" משום שלא הסביר לה למה היא עצורה. בשלב זה הצליח להכניס חצי גוף שלה לניידת ו"היה חצי גוף עליו", כאשר הוא בועט בה ברגליו. הוא ניסה להגיע לידה השנייה, אולם היא לא אפשרה לו. כתוצאה מהמאבק חולצתה נפרמה והיא חשה כי רואים לה את החזייה, כאשר הגיעו ניידות נוספות, כולם הסתכלו עליה וחלקם צחקו. לטענתה, ביקשה ממנו לעזוב אותה וששוטרת תעצור אותה, אולם הוא המשיך להפעיל כוח פיסי נגדה. בשלב מסוים, אחד השוטרים פתח את הדלת מהצד השני של הניידת ומשך אותה פנימה. עוד מסרה, כי היה לו מבט חולני בעיניים ושכנים ירדו וביקשו שיעזוב אותה אולם הוא לא שעה להם. הנאשמת הודתה כי ניסתה להתנגד ובעטה ברגליה, וגם הודתה שאמרה שאבא שלה פקח במשטרת לוד והכל במטרה לגרום לשוטר נג'תי לעזוב אותה. לדבריה, גם שמעה את צ'בודה צועקת לנג'תי שיעזוב אותה, וכן צעקה לו "אתה נראה כאילו אתה הולך לאנוס אותה", אולם נג'תי דחף אותה ותפס גם אותה בברכיו.

עוד הוסיפה, שכאשר הגיעו לתחנת המשטרה ביקשה כי יאפשר לה להיכנס ללא אזיקים, ובתגובה הביא השוטר נג'תי גם אזיקי רגליים ואזק אותה ברגליה. השוטרת זכריה הגיעה לחדר בתחנת המשטרה ואמרה "מה הם עשו השרמוטות האלו" ובתגובה אמרה לה "איך את מדברת, את בת גילי". רק בתחנת המשטרה ביקש ממנה נג'תי לראשונה להזדהות והיא סירבה להזדהות בפניו בשל התנהגותו ואמרה לו ש"הוא לא שוטר בכלל, סתם ילד" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 67 - 88). הנאשמת הציגה תמונות של חבלות ושריטות, חוות דעת רפואית ואישור מחלה (**נ/4**; **נ/5**; **נ/6**). כן הגישה תלונה למחלקה לחקירות שוטרים.

38. צ'בודה, אשר נסעה עם הנאשמת במונית, היתה עדה לאירועים עד למעצרה של הנאשמת. בעדותה מסרה, כי לאחר שהמשטרה עצרה את המונית שבה נסעו, התנהלה שיחה בין השוטר ונהג המונית. הנאשמת פתחה את החלון ושאלה את השוטר התימני, שנראה לה ששמו אייל (נג'תי - א.פ.), כמה זמן יתעכבו, והוא מסר שזה לא ייקח זמן רב. לאחר מכן, פתחה שוב את החלון ושאלה אם אפשר להזמין מונית אחרת, והשוטר אמר לה "החמצן של הבלונד עלה לך לראש...". בתגובה, יצאה הנאשמת מהמונית והלכה לשוטר אחר ובקשה ממנו את פרטיו של השוטר נג'תי. בעדותה הראשית, מסרה צ'בודה כי מייד לאחר מכן, נג'תי תקף אותה, אזק אותה ואמר לה שהוא עוצר אותה. הנאשמת צעקה לו: "על מה אתה עוצר אותי". בשלב זה, יצאה צ'בודה מהמונית וראתה את השוטר נג'תי מחזיק את הנאשמת בכוח, מסובב לה את הידיים, מכניס אותה בכוח לניידת שוכב עליה כשרגליה בחוץ. לדבריה "זה היה נראה ממש רע" "כמו אונס". עוד אמרה, כי "חוץ מאונס היה שם הכל" השוטר "הפשיט אותה, תפס לה את הידיים, החזיק לה את הרגליים, לא היתה לה גישה לזוז, זה כמו אונס". לדברי צ'בודה, בשלב זה צעקה לו שיפסיק, נגשה אליו, נגעה לו בכתף, ובקשה ממנו שיחדול. שכנים שירדו צעקו לשוטר שזה נראה לא טוב ולא צריך להתייחס כך לבחורה. השוטר נג'תי דחף את הנאשמת לניידת, כל החולצה שלה נפתחה וראו לה את החלק הקדמי. הנאשמת צעקה לשוטרת לעזרה. שוטר פתח את הדלת השנייה של הניידת ומשך את הנאשמת פנימה. בחקירתה הנגדית, הודתה צ'בודה כי קודם למעצר על ידי השוטר נג'תי היה ויכוח בינו ובין הנאשמת (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 90 - 97).

39. גם נהג המונית העיד אודות האירועים. לדבריו, הסיע במונית שלוש או ארבע נוסעות. לאחר ששוטר התנועה עצר אותו, אחת הבנות אמרה, שהוא לא ביצע עבירה ובהמשך לכך יצאה מהמונית ודברה עם שוטר התנועה. נהג המונית מסר תחילה כי זו לא היתה הנאשמת אלא נוסעת אחרת, אולם לאחר מכן הודה, כי הנאשמת עצמה אמרה לו כי לא ידבר עם השוטר משום שאין לו כובע על הראש. עוד הוסיף, כי לאחר כמה דקות, הגיעה ניידת נוספת, ויצא שוטר

נמוך עם שיער שחור קצוץ (הכוונה לשוטר נג'טי - א.פ.). הנאשמת יצאה מהמונית ובקשה כי ישחרר אותה, משום שהיא מאחרת. השוטר ביקש ממנה לחזור למונית והחלה המולה. השוטר דיבר בצורה לא יפה לנאשמת ואמר לה משהו על בלונד וחמצן, אולם אינו זוכר את המילים המדויקות. לפתע, ראה את הנאשמת על הרצפה, כאשר השוטר אוזק אותה, מרים אותה בכוח ומנסה להכניס אותה בכוח לניידת. הנאשמת התנגדה, אולם השוטר נג'טי הכניס אותה בכוח לניידת. השוטר נג'טי תפס את ידי ימין שלה מאחורי גבה ואת יד שמאל על העורף ודחף אותה בכוח לתוך הניידת. בשלב זה היה בתוך המונית ולא שמע את הדין ודבריהם ביניהם. גם לא ראה כיצד התחיל מעצרה של הנאשמת וראה אותה כאשר היא כבר על הרצפה אזוקה. לאחר מכן הגיעו שכנים למקום ובקשו מהשוטר נג'טי שיפסיק (פרוטוקול הדין, בעמ' 98 - 106).

40. השתכנעתי, כי גרסתה של הנאשמת הינה מהימנה בחלקה הארי, וזאת בעיקר משום שהשוטרים עצמם אישרו פרטים רבים מאוד בגרסתה ולמרות שאיש מהשוטרים לא תמך בגרסתה במלואה. אפרט, אפוא, את הפרטים שאישרו השוטרים, או מי מהם, ושיש בהם אימות ממשי לגרסת הנאשמת: המתנדב ביטון אישר כי היו במונית שלוש נוסעות. כן אישר את דבריה של הנאשמת, שלפני הגעתו של השוטר נג'טי, הנוסעות מסרו כי הנהג לא ביצע עבירה, אולם לא היתה העלבה כלשהי של מי מהשוטרים. השוטר נג'טי אישר כי הנאשמת ניסתה לצאת מהמונית, כאשר התעכבו בתחילה, והוא לא אפשר לה לצאת. השוטר נג'טי גם אישר, כי אמר לנאשמת "שהחמצן עלה לה לראש". המתנדב ביטון והשוטר נג'טי אישרו, כי האירוע עמד להסתיים והשוטרים עמדו לעזוב את המקום, אלא שבקשת פרטיו של נג'טי על ידי הנאשמת, היא שהובילה לעיכובה ולמעצרה מיד לאחר מכן. המתנדבים בקלו וביטון והשוטר נג'טי אישרו כי קודם למעצרה של הנאשמת, לא נהגה באלימות כלשהי. השוטר נג'טי אישר כי ברגע שהודיע לנאשמת שהיא עצורה תפס את ידה ומשך אותה לכיוון הניידת. כן אישר, שרק לאחר מכן, החלה הנאשמת להתנגד למעצר באופן כוחני. השוטר נג'טי גם אישר כי דחף את הנאשמת לתוך הניידת, רכן עליה ולחץ עם ברכו על רגליה, בעוד שהיא צועקת שהוא מכאיב לה ומפשיט אותה. נג'טי גם אישר כי ייתכן שחולצתה של הנאשמת הופשלה. גם המתנדב ביטון תיאר את השימוש בכוח על ידי השוטר נג'טי. עוד אישר השוטר נג'טי, כי דחף את צ'בודה והיא נפלה לרצפה וגם אותה החזיק באמצעות ברכו. השוטרת זכריה אישרה כי הנאשמת צעקה שאבא שלה שוטר מתחנת לוד בשלב שבו ניסו להכניסה לניידת. השוטרת זכריה גם אישרה כי הנאשמת אמרה לה בתחנת המשטרה, כי היא בגילה. השוטרת זכריה אמנם לא אישרה, כי קראה לנאשמת ולצ'בודה "שרמוטות", אולם בה בעת לא סיפקה כל הסבר מדוע הנאשמת תגיד לה שהיא בגילה, אם לא עשתה דבר.

למעשה, הסוגייה המרכזית שבה השוטרים מסרו גרסה אחידה, לערך, שאינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשמת נוגעת לדברים המדויקים שאמרה הנאשמת לשוטרים טרם מעצרה, והאם היה במעשיה כדי להפריע לשוטרים ולהעליבם. בעוד שלפי גרסת כל השוטרים הנאשמת אמרה לנהג המונית שלא ידבר עם השוטרים ואמרה כי השוטרים "סתם אפסים", הנאשמת מכחישה זאת מכל וכל. עם זאת, במהלך שמיעת הראיות התברר, כי ייתכן מאוד שמי שאמרה זאת לשוטרים היא נוסעת נוספת שהיתה במונית, שאיננה הנאשמת או צ'בודה. חיזוק לכך ניתן למצוא, בדבריו של המתנדב ביטון כי היו במקום שלוש נוסעות, ואינו זוכר אם היתה בלונדינית אחת או שתיים. המתנדב ביטון גם תיאר נוסעת אחת כמי שהפריעה תחילה, ואילו נוסעת בלונדינית שיצאה מהרכב וצעקה על השוטר נג'טי. מכל מקום, אפילו אניח כי הנאשמת אמרה את הדברים, כטענת השוטרים, לא מצאתי כי יש לכך השלכה של ממש על המסקנות בתיק, לאור הממצאים שאליהם הגעתי, כפי שיפורטו להלן.

41. חיזוק נוסף למהימנותה של הנאשמת מצאתי בהודאתה, כי היא עצמה עשתה שימוש באלימות של ממש על מנת להתנגד למעצר האלים שנעשה על ידי השוטר נג'טי וכן הודתה שאמרה שאביה פקח בתחנת המשטרה בלוד. השאלה אם אמרה שאביה פקח, כטענתה, או שאביה מפקד, כטענת השוטרים, היא זניחה ביותר ולא מצאתי כי יש לה השלכה כלשהי על הממצאים בתיק.

42. אחד הסימנים המובהקים הנוספים לכנותה של הנאשמת ולטראומה שחוותה מצאתי בהתרשמות שלי מהקושי

הממשי שלה במהלך עדותה לספר על השלב באירוע שבו גווחן השוטר נג'תי עליה, כאשר חצי גופה בתוך המונית. הנאשמת פרצה בבכי בכל פעם שהגיעה בדיוק לתיאור חלק זה של האירוע. גם צ'בודה, אשר תיארה חלק זה של האירוע, שבו השוטר נג'תי שוכב על הנאשמת "כמו אונס" וכי "חוץ מאונס היה שם הכל", פרצה בבכי בכל פעם שתיארה זאת. אמנם, בכי של עד במהלך עדות, אינו מעיד דווקא על כנות הדברים. עם זאת, צירוף המקרים, שבו שתי העדות היו נסערות ביותר במהלך עדותן, דווקא בתיאור השלב שבו השוטר נג'תי שוכב ממש על הנאשמת, תופס בידיה וברגליה, וחולצתה מופשלת, הותיר רושם חזק מאוד בדבר הצלקת שהותיר האירוע עליהן, והיווה חיזוק לאותות האמת שנמצאו בגרסת הנאשמת.

43. כאן המקום לציין, כי לא התעלמתי מהעובדה, כי במהלך האירוע מסרה הנאשמת שני פרטים שאינם נכונים לשוטרים: האחד, כי נהג המונית לא עשה סיבוב פרסה; והשני, כי אביה מפקח, או מפקד, במשטרת לוד. עם זאת, הנאשמת הסבירה בעדותה כי אמרה את הדברים על מנת לסיים את האירוע. הסבר זה סביר ביותר, כאשר בחורה צעירה נקלעת באישון ליל לאירוע לא לה ואין בו כדי ללמד על כך שאין ליתן אמון ביתר גרסתה. כאמור, לא מצאתי סתירות של ממש בגרסתה של הנאשמת במשטרה ובעדותה, ונמצאו תימוכין לרבים מהפרטים שמסרה. אם וככל שנפלו פערים כלשהם הרי שמדובר בעניינים שוליים יחסית, שלא מצאתי כי יש להם השלכה של ממש על ההכרעה בתיק.

44. יתר על כן, לגרסתה של הנאשמת יש גם תימוכין בגרסאות שמסרו עדי ההגנה. צ'בודה אישרה כי בתגובה לכך שהנאשמת שאלה כמה זמן עוד יתעכבו, אמר לה נג'תי כי "החמצן של הבלונד עלה לה לראש". בתגובה לבקשת הנאשמת את פרטיו של נג'תי, עצר אותה. צ'בודה גם מסרה תיאור דומה בדבר התנהגותו של השוטר נג'תי במהלך האירוע ותגובתה של הנאשמת לכך. גם לא מצאתי סתירות של ממש בגרסתה של צ'בודה. הודעתה של צ'בודה היא קצרה ותמציתית ביותר וניכר, כי לא נשאלה שאלות רבות שהיה צורך לשאול בחקירה במשטרה. מכאן, שגם אם הוסיפה במהלך עדותה פרטים שיש בהם כדי להסביר את מהלך האירועים, אין לראות בהם גרסה כבושה. יתר על כן, לרבים מהפרטים שמסרה צ'בודה, כמו למשל תיאור התנהגותו של השוטר נג'תי, כאשר דחף את הנאשמת לתוך הניידת, יש אימות בגרסתם של השוטרים, דווקא.

נהג המונית אישר, גם הוא, כי השוטר נג'תי עשה שימוש במילים "הבלונד ... והחמצן ...", וכי עשה שימוש באלימות במסגרת המעצר. עם זאת, נהג המונית ישב במהלך רוב האירוע בתוך המונית, וסביר כי לא יכול היה למסור לפרטי פרטים את מהלך האירוע, על חלקיו השונים. גם כאן לא התעלמתי מהפערים שנמצאו בעדותו של נהג המונית בשאלה אם היתה זו הנאשמת או הנוסעת הנוספת שאמרה תחילה לשוטר התנועה, כי לא ביצע עבירת תנועה. אולם, המדובר בפרט משני ביותר, שאך טבעי, כי עד לא יזכור אותו בחלוף כארבע שנים מאז האירוע. נהג המונית לא ניסה להמעיט מחלקה של הנאשמת באירוע, תיאר את התנגדותה של הנאשמת למעצר, אולם הסביר, כי הדבר נבע מהפעלת הכוח הבלתי סביר נגדה. מכל מקום, לא מצאתי כל טעם שנהג מונית, שאינו מכיר כלל את הנאשמת, ימסור גרסה שקרית, ללא כל סיבה.

45. פירטתי את גרסאות הצדדים, בפירוט רב, ולא בכדי. מצאתי קושי של ממש לייחס מהימנות לגרסאות השוטרים, כאשר נמצאו ביניהן סתירות רבות והיעדר הגיון. למעשה אין גרסה אחידה שעל בסיסה ניתן לקבוע ממצאים עובדתיים בשאלות המרכזיות הדורשות הכרעה. יתר על כן, השוטרים ועדי ההגנה אישרו רבים מהפרטים שמסרה הנאשמת. בנסיבות אלו, כאשר אני בוחנת מחד גיסא, את גרסאות השוטרים, ומאידך גיסא את גרסת הנאשמת, מצאתי כי יש להעדיף את גרסת הנאשמת, באשר לחלק הארי של האירוע.

46. ממצאי המהימנות שאליהם הגעתי אינם סוף פסוק, וזאת משום שהנאשמת עצמה מודה בחלק מעובדות כתב האישום המיוחסות לה. מכאן שיש לדון, אם בכל זאת, עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשמת בצעה את העבירות המיוחסות לה, או חלקן. אסקור את העבירות המיוחסות לנאשמת אחת לאחת.

הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו

47. כתב האישום מייחס לנאשמת כי הפריעה לשוטר במילוי תפקידו במספר הזדמנויות: הפריעה למתנדב בקלו ברישום דו"ח התנועה בכך שצעקה לעבר נהג המונית "אל תדבר איתו, מי הוא בכלל"; הפריעה לשוטר נג'תי בכך שאמרה לו כי אינה מביאה לו את תעודת הזהות; עוד מיוחסות לנאשמת שתי הפרעות לאחר מעצרה - האחת, הפרעה לשוטר נג'תי בהתנגדות למעצר, השנייה, הפרעה לשוטרת זכריה בתחנת המשטרה. הפרעות אלו המיוחסות לנאשמת לאחר הליך המעצר יידונו בהמשך בהתייחסות לאלימות מצדה של הנאשמת במהלך המעצר ולאחריו.

48. לא עלה בידי התביעה להוכיח כי הנאשמת אכן הפריעה לשוטרים, כמיוחס לה.

49. באשר להפרעה למתנדב בקלו - המתנדב בקלו עצמו אינו יודע לזהות באופן וודאי, כי מדובר היה בנאשמת, ולטענתו, מדובר היה באחת הנוסעות, שצבע עורה לבן. נכון אמנם, כי המתנדב בקלו טען, כי אותה נוסעת שהפריעה לו היא זו שיצאה לכיוון השוטר נג'תי, ומכאן שניתן היה להסיק כי מדובר בשני המקרים בנאשמת. אולם, ספק רב, אם ניתן להתבסס על מסקנה זו לצורך הרשעה בפלילים, כאשר הוכח, כי מלבד הנאשמת וצ'בודה היתה במקום נוסעת נוספת, שכלל לא נחקרה במשטרה. יתר על כן, המתנדב ביטן שהיה נוכח בשלב זה של האירוע, גם תיאר נוסעת אחת כמי שהפריעה תחילה, ואילו נוסעת בלונדינית שיצאה מהרכב וצעקה על השוטר נג'תי. מכאן, כי לא ניתן לומר באופן וודאי כי מדובר היה באותה נוסעת, שהיא הנאשמת.

50. באשר להפרעה לשוטר נג'תי - כמפורט לעיל, השוטרים לא מסרו גרסה אחידה בדבר השאלה אם אכן נג'תי ביקש מהנאשמת להזדהות והיא סירבה. גם נמצא חוסר היגיון של ממש בטענתו של נג'תי כי ביקש ממנו להזדהות כבר בשלב הראשוני של האירוע. אם אכן היה הדבר, סביר כי האירוע לא היה לקראת סיום באותו שלב, כפי שטענו השוטרים. בנסיבות אלו, אין בידי לקבל את גרסתו של השוטר נג'תי, המוכחשת מכל וכל על ידי הנאשמת, כי ביקש ממנה להזדהות טרם העיכוב והמעצר.

העלבת עובד ציבור

51. כתב האישום מייחס לנאשמת כי העליבה עובד ציבור בכך שאמרה, תחילה למתנדב בקלו ולאחר מכן לשוטר נג'תי, כי הם אפסים. עוד מייחס כתב האישום, כי אמרה לשוטר נג'תי: "מי אתה בכלל שתגיד לי לסגור, יא מסכן שוטר גמד" וכי אמרה לבקלו "יא שוטר מעפן".

52. כבר ציינתי, כי קיים קושי מהותי לקבל את גרסת השוטרים במלואה לאור הסתירות שנפלו בה. אולם, בנקודה זו של תיאור דבריה של הנאשמת כלפי השוטרים, לא מצאתי סתירות של ממש. מכאן, שלמרות הקושי לייחס מהימנות של ממש לגרסאות השוטרים, שקלתי - למעלה מן הצורך - אם יש בדברים, בהנחה שנאמרו, כדי לבסס עבירה של העלבת עובד ציבור.

53. בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (11.7.11) (להלן - "**דנ"פ אונגרפלד**"), דן בית המשפט העליון, בהרכב מורחב, ביסודות העבירה של העלבת עובד ציבור. בית המשפט קבע, ברוב דעות, כי העבירה של העלבת עובד ציבור נועדה למנוע מאדם מלבטא מסר שלילי שיש בו משום השפלה, ביזוי ופגיעה בליבת כבודו האישי של עובד הציבור בקשר עם מילוי תפקידו. על מעשי "העלבה", כמובנם בסעיף העבירה, לכלול ביטוי שלילי הפוגע בליבת כבודו של האדם וכרוך בפגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי שממנו שואב עובד הציבור את מקור כוחו וסמכותו. עוד קבע בית המשפט, כי אין די בביטוי של אלימות מילולית בוטה, אלא נדרשת פגיעה עמוקה בשמו הטוב של העובד שיש בה כדי לבזותו בעיני אחרים. מכאן, כי חרפות, קללות וגידופים, פרי התלהטות והתפרצות נקודתית, אינם בהכרח בעלי

אופי פוגעני והם עשויים להימצא במתחם הסיבולת שעובד ציבור צריך לשאת בו מתוקף תפקידו.

54. מדנ"פ אונגרפלד עולה, כי אין בביטוי "שוטר אפס" או אפילו "יא מסכן שוטר גמד" כדי לקיים את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור. המדובר, אמנם, בביטוי של אלימות מילולית, אולם במסגרת ביטוי חד פעמי, ולמרבה הצער, שגרתי ביותר, אשר אין בו כדי לפגוע בליבת כבודו של האדם. בוודאי שאין במילים אלו כדי לפגוע פגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי שממנו שואב עובד הציבור את מקור כוחו וסמכותו.

55. לכך יש להוסיף, כי השוטר נג'תי עצמו, השתמש גם הוא, במילים בוטות לא פחות באומרו לנאשמת כי "החמצן של הבלונד עלה לה לראש". השימוש ההדדי באלימות מילולית, ראוי לכל גנאי, אולם יש בו כדי להשליך על פלילות המעשים. מכאן, שעם כל הצורך לגנות את השימוש בקללות ובמילים בוטות נגד עובדי ציבור, לא מצאתי כי מתקיימת עבירה של העלבת עובד ציבור במילוי תפקידו.

תקיפת שוטר והכשלת שוטר לאחר המעצר

56. כתב האישום מייחס לנאשמת כי תקפה את השוטר נג'תי לאחר שניסה לעצרה ולכבול אותה, בכך שהשתוללה, ניסתה לנשוך אותו, עקמה את אגודלו ושרטה אותו באמצעות ציפורניה. עוד מייחס כתב האישום, כי הפריעה לשוטרת זכריה בתחנת המשטרה בכך שצעקה והשתוללה ואמרה לה - "מי את בכלל, עופי מפה, אני בגילך".

57. הנאשמת מודה, כי עשתה שימוש בכוח, ואפילו בכוח רב, אולם טענה, כי השימוש בכוח היה בתגובה למעצר לא חוקי ומכאן, כי היתה רשאית לעשות שימוש בכוח על מנת להתנגד למעצר. עוד מודה הנאשמת, כי השתוללה ובעטה ברגליה. מכאן, שיש להכריע בסוגיית חוקיות המעצר.

58. לפי סעיף 67 לחוק המעצרים:

"היה לשוטר יסוד סביר לחשד, כי אדם עבר עבירה או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים במקום המצאו".

59. לפי סעיף 23(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996:

"לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק בעיכוב".

60. סעיף 24 לחוק מעצרים קובע:

"(א) העוצר אדם יזהה עצמו תחילה בפני החשוד, בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, יודיע לו מיד שהוא עצור ויבהיר לו את סיבת המעצר בהקדם האפשרי...

(ב) הוראות סעיף קטן (א) - למעט החובה להודיע לחשוד על המעצר...לא יחולו:

(1) אם ברור בנסיבות העניין כי זהות השוטר וסיבת המעצר ידועים לעצור;

(2) אי מילויין עלול לסכל את ביצוע המעצר;

(3) אי מילויין עלול לגרום לפגיעה בבטחון מבצע המעצר בשעת ביצוע המעצר או להעלמת ראיה;...

(ג) מילוי החובות שבסעיפים קטנים (א) ו-(ב) הוא תנאי לחוקיות המעצר".

61. מהוראות סעיפי חוק המעצרים שהובאו ניתן ללמוד כי ישנה עדיפות לעיכוב על פני מעצר כאשר ניתן להסתפק בכך. שלוש חובות חלות על שוטר בעת מעצר - הזדהות, הודעה על המעצר והבהרת סיבתו. יתר על כן, תנאי מקדים לעיכוב וממילא למעצר, כי מתקיים יסוד סביר לחשד שנעברה עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור.

62. מעצר שאינו מקיים את התנאים שנקבעו בחוק אינו מעצר חוקי. לאדם קיימת זכות להתנגד למעצר לא חוקי, משום שמדובר בשלילת חירותו שלא לצורך, בניגוד לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הזכות להתנגד למעצר לא חוקי כוללת גם את זכות ההתנגדות בכוח סביר. היתה ההתנגדות למעצר כדין לא יהיה בה משום מעשה עבירה (יעקב קדמי **על סדר הדין בפלילים - חלק ראשון, הליכים שלפני משפט א** (תשס"ח), בעמ' 143 - 147, והאסמכתאות המפורטות שם).

63. במקרה דנן לא מצאתי כי היתה כל עילה לעיכובה של הנאשמת, וממילא גם לא היתה עילה למעצרה תוך שימוש בכוח. השוטר נג'תי הודה כי לא היתה בהפרעה שלה או אפילו בדברי העלבון כדי להובילו לעיכובה של הנאשמת, שהרי מסר כי עמד לעזוב את המקום לאחר מכן. גם המתנדבים מסרו כי האירוע עמד להסתיים לפני שהנאשמת יצאה מהמונית. מכאן, כי הסיבה היחידה לעיכובה של הנאשמת היתה בקשתה את פרטיו של השוטר נג'תי. השוטר נג'תי בעצמו הודה, כי ברגע שביקשה את פרטיו "זה הגיע לקצה הגבול באותו הרגע". השוטר נג'תי גם הודה, כי לאחר שהנאשמת סירבה לעלות לניידת, נאלץ לעשות שימוש בכוח ולהובילה בכוח, ולפיכך תפס את ידה ומשך אותה, ורק אז החלה ההתנגדות הפיסית על ידי הנאשמת.

64. משמעות הדבר, כי גם אם אאמץ את גרסתו של השוטר נג'תי, שלפיה הנאשמת דיברה באופן לא מכובד אל שוטרים והוא הודיע לה על עיכובה - וכאמור לעיל מתעורר ספק בקשר לכך - הרי שלא היתה כל עילה לעיכובה. לא היתה כל אלימות מצדה של הנאשמת עד לשלב שבו עצר אותה. יתר על כן, לא היה בהתנהגותה של הנאשמת כדי לסכן איש, קודם להחלטתו של השוטר נג'תי על עיכובה. לכך יש להוסיף, כי השוטר נג'תי עצמו, דיבר גם באופן מאוד לא מכבד אל הנאשמת, באומרו כי "החמצן של הבלונד עלה לה לראש", וכן סירב להזדהות, כפי שהודה בעצמו.

65. הנאשמת גם לא בצעה, קודם למעצרה, כל עבירה בת מעצר. בוודאי שלא היתה בנסיבות אלו סיבה כלשהי לשימוש באלימות על מנת להוביל את הנאשמת לתוך הניידת. בהקשר זה יש לציין, כי גם אם היתה עילה לעיכוב - וספק אם היתה עילה כזו - וגם אם הודע לנאשמת על מעצרה, אין משמעות הדבר, כי ניתן מיד לתפוס את ידה ולהובילה בכוח לניידת. גם בנסיבות אלו, צריך היה לאפשר לה לעלות בכוחות עצמה לניידת.

66. על אחת כמה וכמה, שלא היתה הצדקה כלשהי לדחיפה של הנאשמת בכוח לתוך הניידת על ידי השוטר נג'תי, תוך שכיבה עליה, תפיסה בידיה וברגליה, וגרימה לחשיפת חלקים מוצנעים מגופה של הנאשמת. המדובר בהתנהגות בלתי מתקבלת על הדעת של שוטר, שיש בה כדי להשפיל ולפגוע באופן קשה בנאשמת, והטראומה שחוותה ניכרת עוד היום.

67. מכאן, שגם אם הייתי מגיעה למסקנה, כי הנאשמת אכן העליבה את השוטרים והפריעה להם - וזאת למרות הסתירות הרבות בגרסאותיהם - ומכאן כי היתה עילה לעיכובה של הנאשמת, אין בכך כדי להצדיק את האופן שבו בוצע

המעצר. על מעצר להיעשות באופן המכבד את המשטרה ואת החשודים. על מעצר לשקף את חומרת העבירה שבגינה נעצר החשוד. לא דין מעצרו של חשוד בעבירה חמורה או חשוד שנשקפת מסוכנות הימנו, כדין מעצרה של חשודה בעבירה של העלבת עובד ציבור או הפרעה לביצוע תפקידם, עם כל חשיבותן. חייבת להיות מידתיות בין הסכנה הנשקפת מהחשודה ובין האמצעים שננקטים למעצרה, אולם למרבה הצער, במקרה הנדון, חרג השוטר נג'תי מכל קנה מידה מצופה משוטר.

68. מכאן המסקנה, כי לא היתה עילה למעצרה של הנאשמת, והיא היתה רשאית להתנגד למעצר, תוך הפעלת אלימות. מכאן, כי לא הוכח שהנאשמת תקפה את השוטר נג'תי והפריעה לו במהלך המעצר. ממילא, גם אם אקבל את גרסתה של השוטרת זכריה בנוגע לאירועים בתחנה, הרי שמדובר בחלק מהתנגדות לגיטימית למעצר לא חוקי.

איומים

69. ממשיך כתב האישום ומייחס לנאשמת, כי איימה על השוטר נג'תי באומרה: "מה אתה מתעסק איתי, אם היית יודע מי זה אבא שלי לא היית מדבר איתי ובכלל לא פונה אליי מפחד לדבר איתי, אבא שלי מנהל תחנת לוד, תביאו לפה את אבא שלי ואז תתחילו לדבר תאילנדית".

70. מעיון בעדויות השוטרים עולה, כי קיימות סתירות הן באשר לדברים המדוויקים שאמרה הנאשמת והן באשר למועד אמירתם. השוטר נג'תי מסר, כי בשלב שבו עדיין היתה במונית אמרה שאם היה יודע מי זה אבא שלה לא היה מדבר אליה. גם השוטרת חמו מסרה גרסה דומה, שלפיה הנאשמת אמרה, באותו שלב "אתם לא מכירים את אבא שלי". מכל מקום, אין דברים אלו באים בגדר איומים, כאשר הם באים מצדה של נאשמת צעירה, הנמצאת בעימות מול שוטרים. יתר על כן, אפילו השוטרים עצמם לא שקלו, כגרסתם הם, לעכבה או לעצרה בשל דברים אלו, ומכאן כי לא היה בדברים כדי להפחיד או להקניט.

71. לעומת זאת, השוטרת זכריה, שהגיעה רק לאחר מעצרה של הנאשמת מסרה, כי הנאשמת אמרה שאביה מפקד תחנת לוד וכשאביה יגיע "כולם יתחילו לדבר תאילנדית". אף שוטר אחר לא מסר תיאור זהה. עם זאת, הנאשמת עצמה מודה כי אכן צעקה בשלב שלאחר מעצרה, כי אביה מפקח במשטרה בתחנת לוד, אולם לא אמרה "שיתחילו לדבר תאילנדית".

72. בנסיבות אלו, אפילו הייתי מקבלת את גרסתה של השוטרת זכריה - למרות הקשיים שבכך - משאמרה הנאשמת את הדברים לאחר נסיון המעצר, הרי שגם דברים אלו הם בגדר התנגדות לגיטימית למעצר שלא כחוק.

מחדלי חקירה

73. ניתן היה לסיים את פסק הדין גם בלא להתייחס למחדלי החקירה בתיק, וזאת לאור המסקנות שאליהן הגעתי.

74. אולם, לא ניתן להתעלם מהיעדרה של הנוסעת הנוספת ושל שכנים שהתקהלו במקום כעדים בתיק דנן. בנסיבות שבהן, מתרחש עימות בין שוטרים לאזרחים, קיימת חשיבות יתרה לזימון לחקירה של כל העדים האובייקטיביים הנמצאים במקום. למרבה הצער, זאת לא נעשה במקרה דנן. השוטרים לא מצאו לנכון לרשום את פרטי העדים ולא נעשה כל נסיון לאתרם.

האם יש לבטל את כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק?

עמוד 15

75. יתר על כן, גם הטענה לביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק כבר איננה צריכה דיון, לאור המסקנות שאליו הגעתי. עם זאת, המסקנות שאליו הגעתי, מחזקות את הרושם הקשה שנוצר מאי עריכת חקירה במקרה דנן על ידי המחלקה לחקירות שוטרים.

76. המחלקה לחקירות שוטרים החליטה שלא לחקור את תלונתה של המתלוננת בשל היעדר תשתית ראיתית מספקת. החלטה זו אינה נהירה כלל ועיקר, כאשר הוגשה תלונה, המגובה בעדות, בתמונות ובמסמכים רפואיים.

77. החלטה של המחלקה לחקירות שוטרים שלא לערוך כלל חקירה למרות קיומן של תלונות הדדיות, עשויה לעורר, בנסיבות מסוימות, תחושה של אי נחת ולבסס טענה להפליה של האזרח בהשוואה לשוטר, שהיה מעורב בתיק. הפליה של אזרח בהשוואה לשוטר עשויה אף להוביל לביטול כתב אישום מטעמים של אכיפה בררנית (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (10.9.13); ע"פ 4988/09 מדינת ישראל (1.8.11); ע"פ (מחוזי-ים) 10645-02-14 מדינת ישראל נ' ממן (25.8.14)).

78. במקרה הנדון, המדובר בבקשה לזיכוי הנאשמת מטעמים של צדק, לאחר שמיעת הראיות. מכאן, שאלמלא המסקנות שאליו הגעתי, היה מקום לשקול בחיוב את ביטול כתב האישום גם מטעמים של הגנה מן הצדק. עם זאת, אין הדבר דרוש להכרעת הדין, והדברים הובאו, למעלה מן הצורך בלבד, וכנימוק נוסף בלבד להכרעת הדין.

סוף דבר

79. לא הוכח כי הנאשמת הפריעה לשוטרים בשעת מילוי תפקידם. לפיכך, אני מזכה את הנאשמת מעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

80. לא הוכח כי הנאשמת העליבה את השוטרים. אולם, אפילו אמרה את הדברים שיוחסו לה, אין הם מקיימים את יסודות העבירה, כפי שנקבע **בהלכת אונגרפלד**. מכאן, כי אני מזכה את הנאשמת מעבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

81. מעצרה של הנאשמת לא היה כחוק, ומכאן כי רשאית היתה להתנגד למעצר, גם תוך כדי שימוש בכוח. מכאן, כי אני מזכה את הנאשמת מעבירה של תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.

82. לא הוכח כי הנאשמת איימה על שוטרים. מכאן, כי אני מזכה את הנאשמת מעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ה, 29/06/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לבקשת ב"כ הנאשמת, תועבר הכרעת הדין למחלקה לחקירות שוטרים.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ה, 29/06/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלד על ידי יפה מדהלה